

EELLUGU

See lugu juhtus jõulukuu esimesel päeval Viimsi raamatukogus, kui külas käis kirjanik Markus Saksatamm ning koos kohalike lastega mõeldi välja üks iseäralik loom. Siis läks see kirjanik pahaaimamatult koju. Ja siis... Aga mis sai siis, lugege juba ise edasi!

SALADUSLIK KÜLALINE

Kirjanik ärkas uksekella peale. Ta tõusis, võttis ümber hommikumantli ning suundus susse sahistades esikusse.

„Kes siis nii vara külla tuleb?“ porises ta ning avas haigutust alla surudes ukse. Hetk hiljem aga oli uni kui peoga pühitud, sest ukse taga seisis õige veider elukas. Ta meenutas nimelt taksikoera, kellel on pardi nokk ja paabulinna saba.

„Kas sa oled tont või tulnukas?“ küsis onu kartlikult.

„Ei kumbki,“ vastas olevus. „Olen Viimsi raamatukogu uus maskott. Sealsed lapsed mõtlesid mind välja.“

Veider külaline paterdas otsejoores kirjaniku kööki ja võttis istet. Siis aga juhtus midagi ootamatut: nimelt muutus külaline otse onu silme all krokodillisabaga öökulliks.

„Mis sul nüüd hakkas?“ küsis majaperemees jahmunult. „Miks sa niiviisi muutud?“

„Lapsi, kes mind välja mõtlesid oli väga palju,“ tunnistas olevus. „Näiteks Andre arvas, et ma peaksin olema just öökull, kellel on krokodilli saba.“ Ta ei jõudnud veel õieti lõpetadagi kui juba muutus taas: nüüd nägi ta välja justkui jänesekõrvadega jääkaru.“

„Marii arvas, et ma peaksin selline olema,“ seletas ta. Seejärel aga muutus ta hiire kõrvadega elevandiks. Just niiviisi kujutas teda ette Marii, kes oli Marii kooliõde. Siis jälle karupeaga hundiks nagu oli arvanud Priit. Lisaks kasvasid talle ka sääsetiivad nagu meeldis Maile ja orava hambad nagu meeldis Mirtelile.

„Ma näen vist und,“ pomises kirjanik silmi hõõrudes. Seda poleks ta küll pidanud ütleva, sest olevus muutus seepeale elevandilondiga kukeks, kes kiremise asemel pasundas otse onu kõrva: „Buu-buu-uu!“ Just niimoodi oli maskotti ette kujutanud Andre. Selle teise Andre nimekaim, kes mõtles välja krokodillisabaga öökulli.

„Milline hirmus lugu,“ oigas onu.

„Hirmu vastu aitab lugemine. Loed tarku raamatuid ja mõistad, et karta ei olegi vaja,“ õpetas olevus ja muutus ise samas vihmaussiks. Kirjanik üllatus: kas tõesti kujutas mõni Viimsi laps raamatukogu maskotti lihtlabase vihmaussina. Aga ei! Korruga purskas vihmauss tuld. Selgus, et tegu on draakoni moodi vihmaussiga. Olevus aga muudkui muutus ja muutus. Kord oli ta inimpeaga kana, siis jälle põdrasarvedega orav, siis sajalgne kass. Lõpuks muutus ta varblaseks, kellel oli kaks lõvi pead.

„Marten Laurile meeldivad lõvid,“ seletas olevus kirjaniku ees laual keksides. Ju oli see Viimsi poiss siis suur lõvisõber.

„Aga mis sa minust tahad?“ küsis kirjanikuonu murelikult.

„Sina pead minust jutu kirjutama. Siis ma lähen tagasi koju, Viimsi raamatukokku.“

„Mis kujul sa sinna lähed?“

„Ma arvan, et elevandi suuruse hiirena.“

„Sa ei mahu ju marsasse ära,“ kahtles kirjanik. „Ja järsku ei meeldi tädi Tiiole, et nende raamatukogus kolavad ringi hiired.“

„No siis lähen hoopis hiire suuruse elevandina. Seal aga võtan ma esialgu... öökulli kuju. Öökull näeb ju ka pimedas raamatuid lugeda. Aga muidugi kulub mulle ära ka lont ja saba. Ja küllap panevad Viimsi lapsed mulle ka laheda nime!“

Olevus, esialgu ikka veel varblase moodi, tõusis õhku ja lendas vurinal aknast välja. Kirjanik aga vajus mõttesse. Ta keetis suure kruusitäie kohvi, istus töölaua taha ja kirjutas ühe jutu. Ah et millise jutu? Aga muidugi selle siin!

Teksti autor: **MARKUS SAKSATAMM**

Maskoti joonistas: **ANNI MÄGER**

